

mere, som en Del af hans Bemærkninger forekomme mig at ligge vel fjernt fra det foreliggende Spørgsmaal. Hvad den ærede Ordfører og flere af Udvalgsflertallets Medlemmer vilde ind paa ved deres Bemærkninger om det kirkelige Udvalgs Arbejde, kan jeg ikke vide; jeg tog nærmest Sigte paa den Sag, hvorom her er Tale, altsaa Ægteskabslovgivningen, og jeg har altid troet, at naar man vilde vide et Udvalgs Mening bestemt, saa skulde man tage Hensyn til den stedfundne Afstemning. Derfor nævnte jeg den. Jeg troede, at Udvalgets Udtalelser i Betænkningen havde Hensyn til det Resultat, hvormed Forhandlingerne endte, og jeg mente, at man ikke havde noget sikrere Udtryk for det kirkelige Udvalgs Opfattelse, end hvad der blev konstateret ved Afstemningen. Derfor har jeg udtalt mig i Udvalgsbetænkningen, som jeg har. Jeg skal i øvrigt afholde mig fra at udtale mig videre om Sagen.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har ikke tænkt at rette nogen Bebrejdelse mod den ærede Ordfører eller overhovedet imod Udvalget, jeg har kun udtalt min Beklagelse af det Faktum, at det har varet saa længe, inden Sagen kom til anden Behandling i dette Ting, og denne Beklagelse fandt jeg begrundet under Hensyn til den korte Tid og de vanskelige Forhold, under hvilke Behandlingen i Fællesudvalget vil finde Sted. Jeg skal selvfølgelig ogsaa ganske overlade til andre at bedømme Værdien af de Grunde, den ærede Ordfører fremførte til Forklaring af den lange Tid, der var hengaaet. Kun skal jeg, da den ærede Ordfører paa et enkelt Punkt syntes at ville rette en Bebrejdelse mod Regeringen, gøre opmærksom paa, at den stedfundne Ministerkrise i alt Fald kun kan have hindret Udvalget i at arbejde i Dagene fra den 10. Januar til den 14. Januar, hvortil kommer, at Ministerkrisen ikke skyldtes noget af Regeringens nuværende Medlemmer. Det ærede Medlem var enigt med mig i, at vi ikke skulde debattere den foreliggende Sag nærmere, men ikke desmindre fandt den ærede Ordfører dog at burde indkaste en ny og stor, ja næsten umaalelig Tanke i Dag, nemlig den, om vi ikke i denne Sag burde have fælles Lovgivning med de to andre nordiske Lande. Jeg tror ikke, at denne Opfattelse er rigtig. Medens jeg tror, at det er ganske rigtigt og efter Forholdene næsten nødvendigt at faa en fælles Lovgivning paa de Omraader, hvor der er daglig Frekvens mellem Landene, saa tror jeg, at Forhol-

det stiller sig ganske anderledes, hvor det drejer sig om Lovgivningsbestemmelser, der angaa personlige Forhold. Der tror jeg, at hvert Land vil staa sig bedst ved at tage, hvad der er bedst egnet for det. Der finder naturligvis i Aarenes Løb Ægteskab Sted mellem Personer hjemmehørende i forskellige af de tre Lande, men det er dog kun i meget ringe Grad, det sker. Havde det ærede Medlem Ret, saa skulde vi ogsaa til at tage fat paa at faa ensartede Skattebestemmelser, ensartet Tiendeafløsning og mange andre Ting, thi der er jo slet ikke nogen Tvivl om, at der er Svenske og Nordmænd, der have Ejendomme og bo her i Landet og omvendt, saa der kunde anføres de samme Grunde for Ensartethed paa disse Omraader som for Ensartethed paa Ægteskabslovgivningens Omraade. Jeg vil henstille til den ærede Ordfører at lade denne store Tanke være udenfor Fællesudvalget, thi jeg er bange for, den kunde være i Stand til fuldstændigt at fylde Fællesudvalget, saa der ikke blev Plads til nogen som helst anden Tanke.

Breinholt: Den ærede Minister har ganske Ret i, at der ikke vilde være tilstrækkelig Anledning til at søge at opnaa en med vore Broderfolk fælles Lovgivning paa Ægteskabsomraadet, saafremt Forholdet var det, at hvert af disse Lande nu havde sin egen Lovgivning. Noget ganske andet er det, at man, naar man med Sympati ser hen til, at man paa andre vigtige Omraader bringer den størst mulige Ensartethed til Veje i den skandinaviske Lovgivning, finder det lidt underligt, at man der, hvor man har Ensartethed, vil sprænge den. Det er det hele, jeg tilsigtede med, hvad jeg bragte frem, jeg vilde paavise dette lidt underlige i, at man her gaar lige stik imod det, der maa antages at være den almindelige Tendens. Ellers giver jeg den ærede Justitsminister Ret i, det er ikke et af de Omraader, der særlig ville egne sig til en fælles Lovgivning, uagtet jeg dog ogsaa tror, at det ideelt set vilde have sin Berettigelse. Jeg skal gerne tage ad notam den højtærede Justitsministers Bemærkning om ikke gennem denne sidst fremsatte Tanke at bringe Forstyrrelse ind i Fællesudvalgets Arbejde.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslaget under Nr. 4 af Breinholt, Carstensen, Goos, Møllike-Bre-